

ужь было паднѣло отъ небото, подобно извѣстно и на Западъ;

з) *Хожденіе Богородицы по мѣкамъ* — твърдѣ поетическый разказъ какъ Богородица была посѣтила ада и нейната молитва за мѣченитъ грѣшници;

и) *Прѣніе дѣвола со Христомъ*;

ѳ) *О Соломонѣ и Китоврастѣ*.

Сичкытъ тѣзи и много други произвиденія ёще сѣществувать, и тѣхното происхождение трѣба да са отнесе въ тѣзи епоха на юго-славенската письменность до XIV-то столѣтіе; въ туй време вѣроятно тѣ были прѣвожданы отъ грѣчески и пременували отъ Българія въ Сръбско и Руссія, дѣто сѣ и упазены повечето.

Шафарикъ ёще расширява тѣзи литература, като открыва цѣлъ редъ отъ разны вѣлшебны и гадателны книги: *Мартолой* (*) или *Острологъ*, *Чаровникъ*, *Громникъ*, *Молніаникъ*, *Колядникъ*, *Царявы Словицы*, *Мысленикъ*, *Вѣлховникъ*, *Зѣтздохтецъ*, и т. н., които, макаръ собствено и да не были религіозны книги, но доховенството ги гоняло, защото тѣхното суевѣріе заслонявало въ народното сѣзнаніе самата религія. Шафарикъ полага, че тѣзи книги произлѣзли въ тѣзи пакъ богомилска епоха ⁽⁴³⁾.

Общійтъ трудъ на сичката тѣзи литература сѣстои въ туй, че тя е была допълненіе и въ сѣщото време — оппозиція на тѣзи официѣлна литература, която отъ край ёще са увеличала отъ догматическата схоластика, отъ надутостъта и безплодностъта на византийцытъ, пакъ и отласкала отъ себе си искусственостьта на изразеніето. Народната масса, не

(*) Да не бѣде названіето на грѣчeskата книга 'Αρτολόγιον Σωτηρίας — грѣшниковъ спасеніе.

(43) Гл. Шафарика въ «Обзоръ Исторіи Славянскихъ литературъ», стр. 79.